

rent Kapløb om at faae Penge ud af Statskassen samtidig med, at man formindsker Statens Indtægt. Nei, jeg synes, at de, der kunne være med til at stille Forslag om, at Statskassens aarlige Indtægt kan formindskes — saaledes som det skete for nogle Aar siden — med indtil 7 Millioner Kroner, de kunne ikke paastaa, at vi ikke skulde have Raad til at forsvare vort Land. Naar det ærede Medlem gav en Fremstilling af vor finansielle Situation som saa betænkkelig og saa farlig saa forekommer det mig, at den Kjendsgjerning, at man har kunnet foreslaa en saa stor aarlig Nedsættelse i Indtægterne, viser, at den Fremstilling dog til en vis Grad er opportunistisk. Jeg kan ikke se rettere, end at den Omstændighed, at man kan gjenføre saadanne Foranstaltninger som at bygge Jernbaner, kjøbe Jernbaner og lignende Foretagender uden at behøve at optage Laan, hvad andre Lande Gang efter Gang maa gjøre, at vi kontant lægge Pengene paa Bordet, dog viser, at Pengehensynet virkelig ikke skal være til Hinder for at gjøre, hvad der maa gjøres for at ruste vore Soldater til at være Modstanderne jævnbyrdige, naar de skulle værges Landet, til Hinder for at give Landet det Værn, som det trænger til.

Men saa kom det andet Spørgsmaal, det var om Bevillingerne til de provisoriske Love, til de foreløbige Love; det var jo et Hovedstridspunkt, som den ærede Taler ogsaa fremdrog. Ja, jeg tilstaar nu, at den Banstikkelig, der foreligger, den Hovedbanstikkelig, hvoraf saa at sige alt Andet udspringer, er den forfælskelige Opfattelse af det private Initiativs Betydning i Henseende til disse Love. Det er Grundbanstikligheden, som afføde alle de Andre. Den ærede Taler fremhævede, at det private Initiativs Betydning jo havde været anerkjendt. Ja, jeg vil dog dertil gjøre den Reservation, at det private Initiativs Brug paa den Maade, som sket er i det andet Thing, tror jeg ikke er bleven anerkjendt. I alt Fald for mit Bedkommende har jeg udtalt, at der kunde blive Spørgsmaal om eventuelt at benytte det som en Nødhjælp, hvis Regjeringen undlod at forelægge, eller hvis den ikke forelagde Lovene i rette Tid. Men naar der samtidig med, at en Lov bliver forelagt her, — f. Ex. den foreløbige Lov om Gendarmene, der, hvis jeg ikke tager fejl, blev forelagt her i Thinget den 19de December 1885, — bliver indbragt et Lovforslag privat i det andet Thing og forkastet der — tror jeg, at det er en Benyttelse af det private Initiativ, som man ikke nogenstunde havde tænkt sig Muligheden af. Naar Spørgsmaalet om det private Initiativ har fore-

ligget og er blevet afgjort paa en vis Maade, saa vil jeg nok sige, at det er gaaet med dette Spørgsmaal som med saa mange andre, at de ærede Herrer, som indlod sig paa det, have sørget for, at det er kommet til at foreligge i den allermost uheldige Belysning, hvor de forkerte Konsekventser, som det kunde afføde, netop allerfarpest og allertydeligt lagde sig for Dagen. Naar jeg skal fremhæve, hvilke uheldige Konsekventser dette private Initiativs Brug har medført i Henseende til de foreløbige Love paa den Maade, som sket er, saa skal jeg først henvise til, hvorledes dette Thing derved er blevet stillet i Henseende til Behandlingen af de foreløbige Love, som ere blevne forelagte. Den ærede Taler fremhævede med Stykke Gang for Gang, at der skulde være Forhandlingsfrihed for Thingene, Linie efter Linie, at vi skulde staa frit overfor Forhandlingen o. s. v. Men nu vil jeg dog spørge: Hvorvidt har man vist Respekt for dette Things Forhandlingsfrihed gennem den Brug af det private Initiativ, som har fundet Sted? Lad os en Gang tage et Lovforslag, lad os tænke os, at det ikke var en foreløbig Lov, men at det var et Lovforslag, som der var Spørgsmaal om. Den høie Regjering indbringer det her, forelægger det her til Behandling; samme Dag indbringes samme Lovforslag gennem privat Initiativ i Folkethinget og forkastes. Nu vil jeg dog spørge: Er det at anerkjende og respektere dette Things Forhandlingsfrihed, naar man gaar til Værks paa den Maade? Og hvad vil Konsekventsen blive? Tror man, at der vil være synderlig Opfordring for dette Thing til at fremme det Lovforslag? Er det ikke givet paa Forhaand, at man siger: Ja, det andet Thing vil ikke have Forslaget, hvorfor skulle vi saa egentlig arbejde paa det? Og naar nu Forholdet er det, som det er i Henseende til de foreløbige Love, at de skulle forelægges, ja, saa gjør Regjeringen sin Pligt i saa Henseende, men naar Spørgsmaal bliver om at fremme dem — ja, saa kommer Banstikligheden; thi det andet Thing har jo paa Forhaand erklæret: Vi bryde os ikke det fjerneste om, hvad Landstinget maatte mene, hvad det maatte udtale, hvad det maatte beslutte; det er os fuldstændig ligegyldigt; vi tage ikke det fjerneste Hensyn dertil; vi sige paa Forhaand: Dette Forslag ville vi ikke gaa ind paa, hvad saa Landstinget end siger dertil. Jeg kan ikke tænke mig Andet, end at man vil erkjende, dersom der var Tale om et Lovforslag, at det var en Fremgangsmaade, som midst talt ikke var hensynsfuld, at man saaledes anteciperede hele Behandlingen, strøg Betydningen af